

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι'είκοστόν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα'στην κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι'ἐννακόσια δέκα
κι'ἔλα τὰ σαθρὰ πελέκα.

Ἐξ ἡ τοῦ Νοεμβρίου.
σφύγγας Ἑλευθερίου.

Ποῦντος σκράντζ τέσσαρα καὶ χίλια κι'ἑκκτό,
ὀργανωταὶ μᾶς ἔρχονται γιὰ Στόλο καὶ Στρατό.

Ὁ «Ρωμηός», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
'στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδόν,
μόνο' πῆγε παραπάνω, αὖξων πενηνταοκτώ,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοιχτό.

Τὰ δ' ἐν γλώσση Φασουλῆ
θεῖος ὄνειρος λαλεῖ.

Π.— Τί κατὰ φρένα καὶ θυμόν, κολλήγῃ, μερμηρίζεις;
συλλογισμένους φαίνεσαι καὶ κάτι μουρμουρίζεις.

Φ.— Μὴ μ' ἐρωτᾷς καὶ σκέπτομαι...

Π.— Τί σκέπτεσαι;

Φ.— Μεγάλα.

Π.— Μὴ τοῦ Τολστόη σκέπτεσαι τὴν ἑσθινὴν φευγάλα;

Φ.— Ἀκόμη μεγαλύτερα...

Π.— Σὲ πειρασμὸ μὲ βάξεις.

Φ.— Ἐσὺ περὶ τὰ πρόστυχα καὶ τὰ κοινὰ τυρβάξεις,
ἐγὼ ὅμως ἐπιχειρήσιν ἐπιθυμῶ νὰ κάμω
καὶ τὴν πατρίδα δι' αὐτῆς γενναίως νὰ συνδράμω.

Π.— Λέγε μου τί μελετᾷς
νὰ σοῦ πῶ κι' ἐγὼ μιὰ γνώμη...

Φ.— Περικλέτο, μὴ ῥωτᾷς...
δὲν κατάλαβες ἀκόμη;

Π.— Δὲν ἐπὶ ἄκομη κάβο.
δῶσε μου νὰ καταλάβω.

Φ.— Θεῖος ὄνειρος ἐφάνη καὶ σ' ἐμέ τὸν Φασουλῆ
κι' ἄκουσα, βρέ Περικλέτο, τέτοια λόγια νὰ μιλῇ;

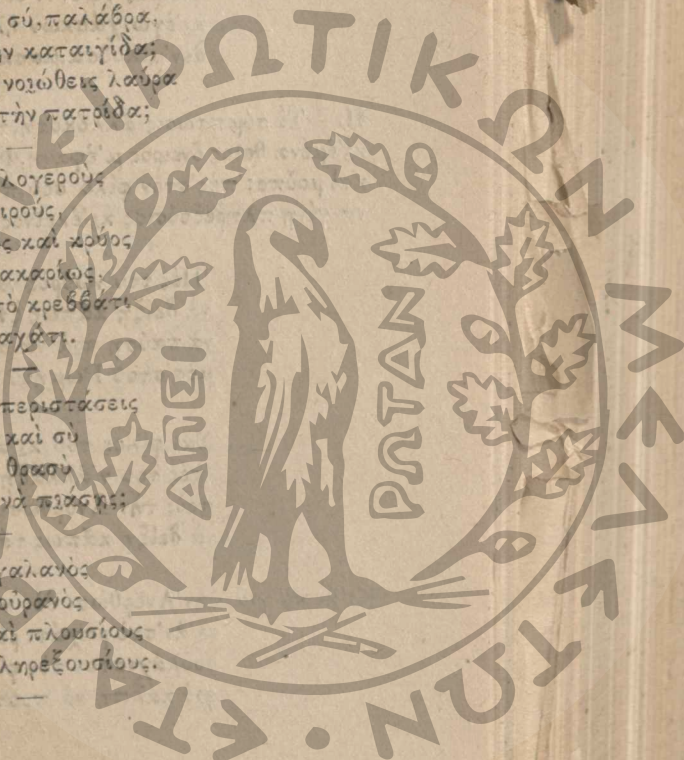
Μέσ' στῆς δράσεως τὸν χρόνο.
θέλεις μὲ τοὺς στίχους μόνο
τὸν καιρὸ σου νὰ περνᾷς
καὶ ν' ἀεροκοπανᾷς;

Δὲν κυττᾷς καὶ σύ, παλάβορα,
τῶν καλῶν τὴν καταιγίδα;
πῶς καὶ σὺ δὲν νοιάθεις λαοῦρα
γιὰ τὴν δόλια τὴν πατρίδα;

Σὲ τοιοῦτους φλογερούς
ἀγορθώσεως καιρούς,
μόνος σὺ ψυχρὸς καὶ κούρος
χάσκεις ἔτσι μακαρίως,
ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι
μὲ Ρωμαῖκο ραγδάτι.

Εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις
δὲν σηκώνεσαι καὶ σὺ
μ' ἓνα σήκωμα θρασὺ
τὴν Ἀνόρθωσι νὰ πιάσῃ;

Βρέχει γιὰ τὸ γαλανό
τῆς πατρίδος οὐρανός
φουκαράδες καὶ πλουσίους
τῆς Διπλῆς πληρεξουσίου.

Καὶ σὺ κάθῃσαι σὺν λίθος,
καὶ δὲν σοὺ κινεῖ τὸ στήθος
μὴ μικρὴ φιλοδοξία...
μὴ δὲν ἔγῃς τὰς ἀξίας
καὶ σπουδῆς πολλῆς καὶ πείρας
σὺν τοῖς ἄλλοις τοῖς φωστῆρας;

Ἦς τὴν μέλλουσιν δὲν θέλεις τῆς Ἑλλάδος ἱστορίαν
νὰ γραφῇς καὶ σὺ μὲ τόσους
εὐφραδεῖς καὶ πολυγλώσσους
ὡς μεγάλος συντελέσας τῶν Ρωμηῶν τὴν σωτηρίαν;

"Οπου πῆς σοὺ λένε τώρα
πὼς Ἀνθρώποις μυρίζεις,
κι' ἀμετρήτων πλημμυρίζεις
φιλοδοξίων πληθώρα.

"Ολους τοὺς πολίτας ἔρω
ἐργασίας πυρπολεῖ...
ἐδῶ σήμερα καὶ γέρος
καὶ μωρὸ, ποὺ θέλει μπόννα,
ποῦς ὀλίγο ποῦς πολὺ
λαχταρᾷ γὰρ τὸν ἀγῶνα.

Καὶ σὺ, ξύλινε τρελλέ,
πρόσηδος τὴν ἡλικίαν,
ἔχεις μόνος τὴν βλακείαν
νὰ καπνίζης ναργιλέ.

Νάρκης γίνεσαι μοντέλο
μὲς στὴ θράσι, μὲς στὴν κρίσι,
καὶ δὲν πᾶς στὸν Βενιζέλο
ἔρον ἄρον νὰ σὲ χρίσῃ.

Σήμερον ἀγῶν σπουδαῖος,
σήμερον ἀγῶν οὐδύς...
κάλην ὁ καθὲς βαλέτω.

Κι' ἂν ἐσὺ καθὼ χυδαῖος
κάλην δὲν φιλοδοξῇς,
πρότρεψε τὸν Περικλέτο.

Τέτοια μοῦπε σοβαρὰ
ὄνειρος τῶν ὀντι θεῶς,
κι' ἐγὼ χάσκων ἡλιθίως
δὲν μιλῶσα, μασκαρᾷ.

Π. — Τί συμπτώσις ἀλλόκοτη, τί συμπτώσις τρελλή!..
κι' ἐμένα θεῶς ὄνειρος μ' ἐφάνη, Φασουλῆ,
καὶ μοῦπε: πῆς στὸν φίλο σου, ποῦναι κηφῆνας πρώτης,
νὰ γίνῃ πληρεξούσιος κι' ἐκεῖνος πατριώτης.

Πῆς του καθρὸς νὰ μὴν ἀργῇ,
νὰ δείξῃ κάπως ζήλο,
νὰ παύσῃ πλὴν νὰ στιχουργῇ
μὲς στὸ Ρωμηῶν τὸ φύλλο.

Σὺν φίλος τοῦ κι' ἀγαπητὸς
πῆς τοῦ ν' ἀλλάξῃ στάσιν,
πρὸς τὴν Ἀνθρώπων κι' αὐτὸς
νὰ δείξῃ κάπως τάσιν.

Κι' ἂν σὺ γὰρ τὴν Ἀνθρώπων δὲν νοιώθῃς διόλου ζήλο
κι' ἂν στὸ ραχάτι ρέπῃς,
τοῦλάχιστον τὸν φίλο
γὰρ κάλην νὰ προτρέπῃς.

Γὰρ τὴν Ἀνθρώπων κι' αὐτὸς εἶναι καλὸ στοιχεῖο
κι' ἔχει φωτὰ καὶ λάβα,
καὶ πιάσε τον ἀπὸ ταῦτι καὶ στὸ Ξενοδοχεῖο
τοῦ Βενιζέλου τράβα.

Πήγαινε νὰ τὸν συστήσῃ,
καὶ μ' ἐπιμονὴ καὶ πείσμα
γὰρ τὸν βλάμῃ νὰ ζητήσῃ.
τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸ χρίσμα.

Στὸν Πρωθυπουργὸ φροτώσου, γίνε σκόλοφ τῇ σαρκί.
κι' ἂν ὁ ξύλινός σου βλάμῃς στὸν ἀγῶνα δὲν ἀρχῇ,
σύστησε στὸν Βενιζέλο κι' ὅσους φιλοδόξους θέλεις
ἐκ τῆς φιλικῆς ἀγέλης.

Φ. — Μ' ἐφάνη θεῶς ὄνειρος καὶ δεύτερη φορά
καὶ μοῦπε: συμφερότερον νομίζω, φουκαρᾷ,
νὰ ὄγῃτε πληρεξούσιοι σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
καὶ σεῖς οἱ δύο τσίροι.

"Ἔτσι κι' ἔτσι σεῖς οἱ δύο δὲν γνωρίζετε δουλειὰ
καὶ σὰς δέρνει τεμπελιά.
"Ἔτσι κι' ἔτσι τὴν ἡμέρα
ξαπλωμένοι τὴν περνᾶτε,
καὶ καθουρδιστὸν ἀέρα
μὲ τοὺς στίχους κοπανᾶτε.

Τί καλλίτερη λοιπὸν ἐπιχείρησις σὰς μένει,
στιχουργοὶ συφοριασμένοι
καὶ ζητιανοὶ τοῦ λεφτοῦ,
παρὰ κάλην Βουλευτοῦ;

"Ἀς σὰς ξυπνήσουν, ἀδελφοί, πατριωτῶν μανίας,
ἀφῆστε τὰ Χρυσαῖα,
ἐμπρὸς σὲ Συντεχνίας,
ἐμπρὸς σὲ Σωματεῖα,
καὶ δεηθῇτε ταπεινῶς μὲ κλίσιν τῶν γονάτων
νὰ σὰς περάσουν καὶ σὰς σὲ λίσταις ὀνομάτων.

"Ἀπατρίς ἐκεῖνος ἔστω
ὅπου κάλην δὲν ἐκθέτει,
καὶ δὲν βγάζει μακιφῆστο
γὰρ νὰ σώσῃ τὸ Ντοβλέτι.

Σηκωθῇτε πάγοι, λίθοι...
σάλπιγγ' ἐκλογῆς ἤχει...
μὰρ... τὸ βῆμα σὰς ταχὺ
μὲ πληρεξουσίων πλήθη.

Σηκωθῇτε, χαυνωμένοι,
σήμερον ἡ κάλην μένει
μόνον ἰσοζύγιον
κι' ὅλων καταφύγιον.

Τί καλὸ νομίζετε τούτου μεγαλύτερο;
ὅσο περισσότεροι τόσο τὸ καλλίτερο.
"Ὅσο περισσότερη γίνῃ φακάρια
τόσο τὸ καλλίτερο γὰρ τὴν σωτηρία,
τόσον ἐνισχύεται κι' ἡ φιλοπατρία.

"Ἀς ἐβ' γοῦν πληρεξούσιοι χιλιάδες, ὅσοι κι' ὄσοι,
γὰρ αὐτοὺς δὲν λές, βρὲ Φασουλῆ,
πὼς ὅπου Σαντεκλαῖρ πολλοὶ
ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ.

Π. — Μὰ προσήθε καὶ σ' ἐμένα θεῶς ὄνειρος καὶ πάλι
κι' ἐθάρρυνε σ' αὐτὴ μου: σήκω, μπρούτζινο κεφάλι.

Σήκω γὰρ τὴν σωτηρία
τῆς πατρίδας σου τῆς μαύρης,
σήκω κι' ἄλλοτε δὲν θάβρης
σὺν κι' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία.

Χάνεις μὴ δουλειὰ χρυσῇ,
ἂν καὶ τοῦτον τὸν καιρὸ
γὰρ τὴν κάλην δὲν κορώσῃς.

Πληρεξούσιος καὶ σὺ
μόνο μὲς στὸ σωρὸ
πιθάνον νὰ ξεφυτρώσῃς.

Σήκω, Περικλέτο βλάμη,
σήκω νὰ γενῇς ἐν τέλει,
καὶ μὴ θέλῃς τὸ καρδέλι
νὰ τὸ τρῶς καὶ σὺ χαράμι.

Συτάξου, Περικλέτο μου, μὲ τοὺς ἐργατικούς,
συντάξου, Περικλέτο μου, καὶ μὲ τοὺς λαϊκοὺς.
Ἐγείρου φιλελεύθερος νὰ γίνῃς φλογερός,
ἐγείρου σοσιαλιστὴς νὰ γίνῃς τρομερός,
βρυχώμενος σὺν λέων
κατὰ τῶν κεφαλαίων.

Μὲς στῆς κρίσεως τὸν σάλον
ἔχε πάντα κατὰ νοῦν
πὼς δικὰ σου νὰ γενοῦν
τὰ κεφάλαια τῶν ἄλλων.

Θεῖε νὰ πίνῃς ἄγριος κεφαλαίουχων χίμα,
καὶ πάντοτε, βρὲ Περικλῆ, προσπάθει καὶ πολέμα
κι' ἐκείνοι σοσιαλιστὰι νὰ καταστήσουν ποῦροι,
καὶ τὰ λεπτὰ τῶν βλέποντες πὼς τὸ κοψὸν κουμποῦρι
καὶ πρῶν σοσιαλιστὰι τὰ βρῆκαν κελεποῦρι,
νὰ γείρουν πόλεμο κι' αὐτοί, καὶ μὲ γερὸ τοικοῦρι
τῶν πρῶν σοσιαλιστῶν νὰ σπάσουν τὴν μούρη.

"Ἄν μὲ τοὺς ἄλλους κάνουμε καὶ σὲνα πληρεξούσιο
σκέψου πὼς δὲν θὰ στερεθῇς καὶ σὺ τὸν ἐπιούσιο.

σκέψου πὼς τίτλον ζηλευτὸν θὰ γράψῃς στὸ μπιλιέτο σου
καὶ τρύπιο δὲν θὰ φαίνεται σὺν πρὶν τὸ στιβακέτο σου.

Σκέψου πὼς μπρὸς καὶ πίσω σου θὰ τρέχουν δορυφόροι,
πὼς εἰς τὰς ἐδρας τῆς Διπλῆς θ' ἀπλώνῃς τὴν ποδάρια,
καὶ πὼς μὲ σιδηρόδρομο, τραμβαῦ, καὶ βαπόρι
θὰ ταξιδεύῃς χάρισμα χωρὶς νὰ δίνῃς δαρά.

Θυμήσου πὼς ἐλεύθερος σὲ βῆμα θὰ λιμάρῃς
καὶ θὰ στομώνῃς γλώσσαις,
ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον θυμήσου πὼς θὰ πάρῃς
καὶ χίλιας ὀκτακόσας.

Φ. — Αὐταῖς ὁ θεῶς ὄνειρος κι' ἐμένα μὲ προτρέπει
νὰ βάλω μὲς στὴν τσέπη.

Γὰρ αὐταῖς ὁ θεῶς ὄνειρος κι' ἐμένα μ' ἐνθαρρύνει
νὰ γίνω πληρεξούσιος στὴν νέα Ρωμηοσύνη.

Μὴ λυπᾶσαι τὸ Κουβέρνο, κι' ὅσα κι' ὅσους ἂν πληρώνῃ,
ἀλλὰ δὲν τὰ κακάρνει.
Μὴ σὲ μέλῃ γὰρ παρὰ,
τοῦ βασιτοῦ ποῦ λές τὰ κότσα,
καὶ παράδες, φουκαρᾷ,
κι' ἀπὸ μπρὸς καὶ πίσω κλώτσα.

**Βαρεῖτε τὸ λαγοῦτο
κι' ἔχομε τόσο πλοῦτο.**

Π. — Θεῶς ὄνειρος κι' ἐμένα, Φασουλῆ μου πατριώτη,
μ' ἐνθαρρύνει καὶ μοῦ λέει: στρώσε τὸ στὸ φαγοπότι.
Κι' ἂν τὰ κούρδωσας καὶ κάποιος ὅπως λέν ἐξ ἀσπίδας
στὰς γωνιάς, Ἐνωτίδας,
κι' ἂν ἐλθεῖν ματὰ φωνάζουν πὼς μὰς ἀπειλοῦν μεγάλα,
μὴ σὲ μέλῃ καὶ τὸ κράτος ἔχει τοῦ παυλίου τὸ γάλα.

Καὶ στὸν Ἐλεγχο τὸν ἔνο δὲν προσέχεις, ὅπου γράφει
πὼς πλημμύρησε χρυσάφι;

"Ἐὼ φτάγῃ καὶ καυμός!...
τὸ χρυσάφι πλημμυρεῖ,
καὶ τὸ κράτος διαρρεῖ
χρυσορροῖας ποταμός.

Τούτου μας τοῦ θησαυροῦ φαίνεται πῶς εἶχαν γνῶσι
καὶ Ταμείων τοῦ Στρατοῦ διαχειρισταὶ καμπόσοι,

καὶ ριχτήκανε γι' αὐτὸ
ἀτρομῆτως ἐστὴ ρεμουῖλα,
καὶ δὲν ἀφῆσαν λεφτὸ
κι' ἔμεινε στὸ τέλος νοῦλα.

"Ἄς γενῇ καθεὶς μακρόχειρ... χάσκα, Περικλέτο, χάσκα...
ἔγινε κι' αὐτὸ τὸ κράτος ἐν ἀγνοίᾳ μας Ἀλάσκα.

"Ὅπως πρὶν ὁ πλοῦτος πλέον δὲν μᾶς κάνει τὸν βαρύν...
ὦ μουφλοῦζα πλουτοφόρα,
καὶ τὸ δάνειόν σου τώρα
πλεονάκις ἐκαλύφθη καὶ σὲ Λόντρα καὶ Παρί.

Περπατεῖτε, βρε παιδιά, δίχως διακονιάρη δίσκο.
πάψετε, κοιλιαῖς Ρωμηῶν, νὰ βαρῆτε Καραῖσκο.

Βλέπετε τὰ νέα πλούτη.
μὴ γρινιάζετε γιὰ πείνα,
καὶ σκεφθῆτε καὶ σ' ἐκεῖνα
πῶς θὰ γίνῃ μακροδοῦτι.

"Ἰτε πρὸς τὰς λεωφόρους κι' ὄχι ἐστὰ παληόστενα...
μᾶς με χέρια γιὰ ρεμουῖλα κι' ἔχ' ἡ ψωροκώστενα.

Ὁ Τολστόη τῆς Γρασνάγρας στὸν Τολστόη τῆς Ροπάγρας.

"Ὡ σύ, ποῦ μένεις στοὺς Κορφούς, θεσμῶν μεγάλων στύλε,
κι' ἐν πνεύματι πολιτικῆς φιλοσοφίας φίλε.
ὅταν μὲ ρῖγος ἤκουσα καὶ συντριβὴν ψυχῆς
πῶς ἔγραψες πρωτόκολλον τελείας ἀποχῆς
ἀπὸ τὴν ματαιότητα τῶν ταπεινῶν γῆινων
κι' ἀπὸ τὰς νέας ἐκλογὰς τῶν ἀσταθῶν Ἑλλήνων.

Σὰν ἔμαθα ἐστὴν ἑπαυλὶν Γρασνάγρα πρὸς τοὺς ἄλλους
πῶς ἔγραψε πρωτόκολλον παρόμοιον κι' ὁ Ράλλης,
σὰν ἔμαθα τὴν μῆνιν σας, σὰν ἔμαθα τὸν χόλον,
σὰν ἔμαθα πῶς παρεκτός τῶν δύο πρωτοκόλλων
ἐβγάλε κι' ὁ συμπεθέρος ὁ Κυριακούλης τρίτον
περὶ τελείας ἀποχῆς ἐκ τῶν ματαιοτήτων.

"Ὅταν τοὺς πολιτικούς τῆς Ἑλλάδος φιλοσόφους
τοὺς ἐκύτταξ' ἀπ' ἐδῶ φεύγοντας με' τοὺς συντρόφους,
ὅταν ἤκουσ' ἀποχὴν ἀπὸ πόθους ἐφημέρους,
ὅταν εἶδα πῶς καὶ σὺ με' τοὺς δύο συμπεθερούς,
ἀντὶ πάλιν ὅπως πρῶτα ψήφους νὰ γυρέψετε,
συμφωνήσατε κι' οἱ τρεῖς σας νὰ καλόγερέψετε.

"Ὅταν ἤκουσα τοιοῦτον πρᾶξιόπημα μεγάλο
τοῦ Τολστόη τῆς Κερκύρας, ταῦτα κι' ὄχι τίποτ' ἄλλο
ἔκαμε κι' ἐμὲ στὸ γῆρας ὅλα νὰ τὰ παρηγηθῶ
καὶ με' τὸν γιατρό μου μόνο μακριὰ νὰ πλανηθῶ.

Κι' ἄφησ' ἄνευ πρωτοκόλλου τὴν Πολιάνα τὴν Γρασνάγρα,
τὴν γυναῖκα, τὰ παιδιά μου, καὶ τὸν κόσμον τὸν κανάγρι,
κι' ἔτρεξα ν' ἀπομονώσω τὸ γεροντικὸν σαρκίον
ποῦ νομίζεις;... μέσα σ' ἓνα μοναστήρι γυναικεῖον.

Θέλω σ' αὐτὸ με' τὸν γιατρό διὰ παντός νὰ μείνω,
ἀλλ' ὅμως σὲ παρακάλῳ νὰ λθῆς καὶ σὺ σ' ἐκεῖνο.
Κόμης κι' ἐγώ, κόμης καὶ σὺ, φιλόσοφοι κι' οἱ δῶο μας,
πολλὰς θὰ λέμε μόνονι μας καὶ διαφορὰς γνώμας,
καὶ ἐστὴν γαλήνην τῆς Μονῆς, ὅπου κανεὶς ἀγών,
οὐδέποτε θ' ἀγωνιᾷς γιὰ νίκαις ἐκλογῶν.

Ὁ Τολστόη τῆς Ροπάγρας στὸν Τολστόη τῆς Γρασνάγρας.

Καὶ σὺ βεβαίως ἔμαθες τὸ νέο ξαφνικό,
ποῦ πάθαμε με' τὴν Διπλῇ καὶ με' τὸν Κητικό,
καὶ σὺ βεβαίως ἔμαθες περὶ τῶν πρωτοκόλλων
καὶ τῆς τελείας ἀποχῆς τῶν κορυφαίων ὄλων.

Καὶ σὺ βεβαίως ἔμαθες, συνάδελφε Τολστόη,
πῶς ὅλα' πῆγαν τοῦ κακοῦ,
καὶ κάνουνε τοῦ Κρητικοῦ
τραπέζια στὸ Τατόι.

Βεβαίως ἔχω μέσα μου μεγάλην τρικυμίαν,
ἀλλ' ἔως τὴν ἀκόμη
δὲν ἔχω λάβει, Κόμη,
δι' αὐστηρὸν ἀσκητισμὸν ἀπόφασιν καμμίαν.

Βεβαίως ἤθελα κι' ἐγὼ τὸν ἀσκητὴ νὰ κάνω,
καὶ νὰ μὴ βλέπω τίποτα, μῆτε τὸν Ζαβιτσάνο,
βεβαίως, ἀν τὸ Σύνταγμα σὰν σήμερα πηγαίνει
κι' ἀν ὅπως ἄλλοτε σ' ἐμᾶς δὲν στρέψ' ἡ Βασιλεία,
θὰ δῆς, μεγάλε γέροντα, καθέννας μας νὰ γένῃ
καλόγερος, Κασσιανή, τοῦ Χάμλετ Ὁφηλία.

"Ἄλλ' ἀκόμα μὴ θέλῃς, πολὺ ἀκεφαλὴ,
σὲ Μονῆς γυναικεῖας νὰ με' κλείσῃς κελλί.

Μὴ θελήσῃς μ' ὠραίας
κι' εὐσεβεῖς καλογραίας
νὰ μονάζω πονῶν,
καὶ νὰ λέγω με' στόνον
πῶς τὸ γῆρας δεινόν,
οὐ γὰρ ἐρχεται μόνον.

"Ὡ Τολστόη σιώπα,
κι' ἄφησέ μ' ἐδῶ πέρα
ἐστὴν πατρίαν μητέρα,
ἐστῆς Δουκάδες, ἐστὴν Ρόπα,
νὰ θρηνῶ τοὺς φιλάτους
καὶ τὴν τύχη τοῦ κράτους.

Ἀπὸ τὸν Καύκασον ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἀπέχοντα τὸν προσφιλέ.

Ἀφοῦ, Κόντε μου, δὲν θέλεις ἐστὴν Μονῇ τὴν γυναικεῖαν
νὰ μαραίνῃς ἀπὸ τώρα τὴν σφριγώσαν ἡλικίαν,
κι' ἐγὼ τότε τὴν ἀφίνω, τὰ κελλία τῆς λησμονῆς,
καὶ μαζί με' τὸν γιατρό μου γιὰ τὸν Καύκασον κινῶ.

Μὰ καὶ σ' αὐτὸν θὰ σκεπτομαι τὰ μέτετα δεινὰ σου,
κι' ἀν δόξῃς ἀληθῆ ποθῆς
ἔλα καὶ σὺ νὰ καρφοθῆς
ὡς πρὶν ἀρχαῖος Προμηθεὺς ἐπάνω τοῦ Καυκάσου.

Καὶ νὰ σκεπτοῦμαι ἀπ' ἐκεῖ
πῶς καθεὶς τὴν πρῶτην σου,
κι' οἱ ῥυτίδες οἱ καμματικαὶ
νὰ τρῶναι τὸ σῆματι σου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐβγήκαν τελευταίως δύο καλὰ βιβλία.
τοῦ Πλάτωνος Κρατύλος τοῦ Πλάτωνος Θεαίτητος,
ὑπὸ τοῦ Κόππα Ζάμπια μετὰφρασις τελεία,
ἀπόλαυσις καὶ τέρψις δι' ὅλους ἀπαράκλιτους.

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος... με' ζήτησιν μεγάλην
ἀντιπώθη κατ' αὐτὰς ὁ πέμπτος τόμος πάλιν.